

Αποχαιρετισμός

Το βυτίο (<https://tovytio.wordpress.com>)

δεν ξέρω τίποτα, δεν έχω γνώση, δεν έχω συγκρότηση. Μ' αρέσει να γενικεύω και να ιστοπεδώνω. Δεν γράφω πολιτικά κείμενα. Τα παρακάτω δεν επιδέχονται σοβαρή συζήτηση.

Όπου αριστερά= η επίσημη αριστερά, όχι οι άνθρωποί της.

Κάντε μια βόλτα σ' ένα δημόσιο νοσοκομείο, εκεί κατά τις 9 το βράδυ.

Έχει καταλάβει η αριστερά ότι το ελληνικό κράτος έχει καταρρεύσει σχεδόν ολοκληρωτικά; Αν ναι, έχει επηρεάσει σε κάτι τη σκέψη της, την οπτική της και την (όποια) πρότασή της αυτή η διαπίστωση. (ή η εθνικοποίηση τραπεζών/διαγραφή χρέους/παραγωγική ανασυγκρότηση είναι ο παπάς που θάβει όποιον βρει μπροστά του). Έχει καταλάβει η αριστερά ότι η κοινωνία επίσης έχει καταρρεύσει;

Μιλώ πάντα για την αριστερά εκτός κυβέρνησης. Η άλλη δεν μας απασχολεί, πολύ απλά γιατί δεν υπάρχει τίποτα να πεις. Άλλα τα χείλη των τηλεθεατών.

δύο θεωρίες για τη σωτηρία.

*

Γράφει ο Φανόν:

«το πρώτο πράγμα που μαθαίνει ο ιθαγενής είναι να μένει στη θέση του, να μην περνάει τα όρια. Γι' αυτό τα όνειρα του ντόπιου είναι όνειρα μυώδη, όνειρα δράσης, όνειρα επιθετικά. Ονειρεύομαι πως πηδώ, πως κολυμπώ, πως τρέχω, πως σκαρφαλώνω. Ονειρεύομαι πως σκάζω στα γέλια, πως περνάω το ποτάμι με μια δρασκελιά, πως με κυνηγάνε κοπάδια αυτοκίνητα που δεν θα με φτάσουν ποτέ. Κατά τη διάρκεια της αποικιοποίησης ο αποικιοκρατούμενος δεν παύει να απελευθερώνεται ανάμεσα στις εννιά το βράδυ και στις έξι το πρωί».

Κακό πράγμα οι αναλογίες, ειδικά οι χοντροκομμένες. Αλλά αν παίζουμε το ρόλο του ντόπιου και η αποικιοποίηση παριστάνει τον καπιταλισμό σήμερα, θα μπορούσαμε άραγε να πούμε ότι η αριστερά παίζει το ρόλο εκείνου του ψυχιάτρου που όχι μόνο μας λέει ότι είναι φυσιολογικό και υγιές να απελευθερωνόμαστε μόνο στον ύπνο μας, αλλά ότι αυτό είναι και το μοναδικό ενδεχόμενο. Και δεν μιλάω σε σχέση με το μνημόνιο – αντιμνημόνιο, αλλά γενικότερα για το πώς ζούμε.

*

Δεν έχω καταλάβει τι προτείνει η αριστερά πρακτικά. Πέρα απ' την εθνικοποίηση των τραπεζών και την παραγωγική ανασυγκρότηση (που εγώ δεν ξέρω τι είναι και τα δύο) τι προτείνει συγκεκριμένα για το εδώ και τώρα στη ζωή μας. Ποια είναι η αλλαγή που ονειρεύεται σήμερα, όχι στο επέκεινα. Τι προτείνει στους ανθρώπους σήμερα, όπως είναι τα πράγματα; Έχει κάτι να πει; Λέει πήγαινε δούλεψε όπου λάχει κι αν οι συνθήκες δεν

είναι σωστές, συνδικαλίστου; Κι ύστερα περίμενε να πιάσουν τόπο οι ρωγμές στην Ευρώπη (λολ) ή να έρθει η ώρα που θα έχει νόημα το να βγούμε απ' την Ε.Ε. γιατί τώρα δεν γίνεται τίποτα έτσι κι αλλιώς, ό,τι κι αν κάνουμε είμαστε καταδικασμένοι; Τι προτείνει η αριστερά για την καθημερινή ζωή; Δουλειά στα πάμπλικ για 400€ και συναυλία Μποφίλιου (ή έτερου έντεχνου) το βράδυ στο σταυρό του νότου με τιμές μπουζουξίδικου; Πως προτείνει να περάσουμε τις μέρες και τις νύχτες μας; Με υπομονή και συμμετοχή στις πορείες της ΓΣΕΕ; Με υπομονή και συμμετοχή στις εθνικές εκλογές; Με υπομονή και συμμετοχή στις κοινωνικές δομές; (εδώ ένα χμ. Γιατί όλα καλά με τις κοινωνικές δομές αλλά όταν αρχίζει η σοβαρή κουβέντα για τους αριστερούς το ξαναγυρνάνε στις εθνοκοποιήσεις τραπεζών, οπότε τα εγχειρήματα αλληλεγγύης κλπ είναι κυρίως παραδείγματα του φρονήματος του «λαού» μας και ωραίες κινήσεις μέχρι να γίνουν εκλογές. Εκεί υποτιμάται διαρκώς η πολιτική σημασία τους και τις κοιτάμε κυρίως από κοινωνική σκοπιά, από τη σκοπιά της δημιουργίας κουλτούρας ή κάτι ακόμη χειρότερο: από τη σκοπιά του κυβερνώντος που λέει: κάντε εσείς δομές και θα συνεργαστούμε, θα καλύψετε τα κενά, εκεί που εμείς δεν τα καταφέρνουμε λόγω έλλειψης πόρων. Κι όμως οι διάφορες δομές αλληλεγγύης υπαινίσσονται κάτι πολύ περισσότερο απ' αυτά).

Για να επανέλθω, τι προτείνει η αριστερά στην καθημερινή ζωή; Πως προτείνει να ανταπεξέλθουμε στις βασικές αντιφάσεις του καπιταλισμού; Τι προτείνει να επιδιώξουμε για την επιβίωσή μας; Πως βλέπει την εργασία μας; Πως μετράει το ψυχικό κόστος;

Για την αριστερά έχει εντέλει σημασία το να ζούμε έτσι ή αλλιώς;

*

Πόσο σημαντικό είναι ότι σκοτώνονται καθημερινά μετανάστες στις ακτές της χώρας; Όχι τόσο σημαντικό όσο το ποιος πρόδωσε ποιον, η λαε τον τσίπρα ή ο τσίπρας το όχι. Είναι αρκετά σημαντικό ώστε να κάνουμε απεργία; Είναι αρκετά σημαντικό ώστε να παραλύσει η χώρα; Είναι αρκετά σημαντικό ώστε να είναι προτεραιότητα; Είναι αρκετά σημαντικό ώστε να έρθει σε δεύτερη μοίρα η προεκλογική περίοδος ή έστω να τεθεί το θέμα ως πρωταρχικό σε αυτή; (και δεν εννοώ βέβαια να τεθεί ως θέμα ασφάλειας).

Είναι αρκετά σημαντικό ώστε να πάει η αριστερά να ρίξει το φράχτη στον έβρο; Όχι πιέζοντας και αναμένοντας και περιμένοντας μια κυβερνητική απόφαση, αλλά με τα ίδια της τα χέρια.

Τελικά πόσοι χωράνε σ' αυτόν τον τόπο; Έχουμε καταλήξει στο νούμερο;

*

Είναι σημαντικός λόγος να χαιρόμαστε αν ένας αριστερός βουλευτής τα χώνει σ' ένα αβγό στη βουλή ή τους τα λέει στα ίσα στους διαδρόμους του κοινοβουλίου; Γενικά ποια είναι η πρόταση (η πρακτική) της αριστεράς για τα αβγά; Το 2012 τα αβγά χτυπούσαν αριστερούς ανθρώπους προεκλογικά και υιοθετήθηκε η στάση δεν απαντάμε για να μην τροφοδοτήσουμε τη θεωρία των δύο άκρων. Η στάση αυτή κρίνεται πετυχημένη; Όλο τον προηγούμενο καιρό η αριστερά αναρωτήθηκε αν πέρα απ' την καταγραφή και το δελτίο τύπου, υπάρχει κάτι περισσότερο να κάνει για τους μετανάστες που απειλούνταν, που κυνηγιούνταν και κάποτε σκοτώνονταν; Υπήρξε ανάγκη να προστατευτούν οι πλέον αδύναμοι της ιστορίας αυτή τη στιγμή;

Σήμερα στη δίκη των αβγών η στάση της αριστεράς πως κρίνεται, ειδικά και με βάση τα νέα στοιχεία που έχουν προκύψει;

*

Μου κάνει εντύπωση ότι σε κάθε συζήτηση για το τι συμβαίνει και πώς να το αντιμετωπίσουμε, η αντίδραση των περισσότερων αριστερών (κομματικοποιημένων χαλαρά ή στενά) ανθρώπων μοιάζει να απαντάει όχι στο πως θα ζήσουμε αλλά στο πως θα πετύχουμε την ενότητα της αριστεράς. Με τον ίδιο τρόπο η απάντηση στο τι έχει πάει λάθος ως προς τις αντιστάσεις τα τελευταία χρόνια, είναι ότι αν είχαμε πει κάτι διαφορετικό προεκλογικά (πχ. έξω απ' την Ε.Ε.) όλα θα ήταν καλύτερα. Λες και το πρόβλημα ήταν μια μικρή ή μεγαλύτερη ρύθμιση στο πρόγραμμα, μια εξαγγελία διαφορετική και όλα θα λύνονταν μαγικά. Ο κόσμος θα ψήφιζε το *σωστό* πρόγραμμα, αυτό επιτέλους θα εφαρμοζόταν και όλοι θα ήμασταν ευτυχισμένοι και αυτάρκεις. Η επιβίωση της εργατικής τάξης (καταχρηστικά χρησιμοποιώ τον όρο) όμως δεν ταυτίζεται με την ενότητα της αριστεράς ή τουλάχιστον όποιος το υποστηρίζει θα πρέπει να το αποδεικνύει με σημερινά επιχειρήματα και όχι με ιστορικές αναλογίες. Επίσης η απάντηση στο πως θα ζήσουμε δεν ταυτίζεται με την απόσταση του προγράμματος ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

*

Συζητάμε διαρκώς από την ανάποδη. Έχουμε πέσει σε μια λακκούβα και αναπαράγουμε την οπτική του πρετεντέρειου κόσμου. Για κάθε νόμο, για κάθε μέτρο, για κάθε ρύθμιση συζητάμε πως θα βρεθούν τα λεφτά, πως θα βρεθούν τα ισοδύναμα, πως θα πειστεί η τρόικα, πως θα λειτουργήσει το κράτος, πως θα πειστούν οι εργοδότες, πως θα είναι βιώσιμο το πράγμα και για τους εργοδότες. Δεν είμαστε εδώ για να συζητήσουμε τη ζωή με όρους κένεντι. Δεν είμαστε εδώ για να φροντίσουμε να πάνε όλα καλά για το κράτος, για τους εργοδότες και παρεμπιπτόντως και για μας. Όταν λέμε ότι θέλουμε μεγαλύτερους μισθούς, δεν μπορούμε εμείς οι ίδιοι να μπαίνουμε στη λογική να βρούμε τι θετική συνέπεια θα έχει αυτό για το κράτος ή τον επιχειρηματία. Δε ζητάμε καλύτερους μισθούς για να λειτουργήσει το σύστημα καλύτερα, αλλά για να ζήσουμε εμείς. Δεν μπορεί να μας απασχολεί το περιθώριο κέρδους του επιχειρηματία ή οι δύσκολες αποφάσεις μιας όποιας κυβέρνησης. Δεν μπορεί να μας απασχολεί το νομικό πλαίσιο της Ε.Ε. ή διεθνείς σχέσεις της χώρας για να ζητήσουμε να πάρουν χαρτιά όλοι οι μετανάστες. Εμείς δεν είμαστε κάποιιοι που βρίσκονται έξω και μακριά, σε απόσταση από τον κόσμο, για να ζητάμε τρόπους να γίνει λειτουργικός (και για μας, για τους άλλους ήδη είναι) ο ελληνικός καπιταλισμός. Εμείς παλεύουμε για τα δικαιώματά μας ή για τη ζωή μας, έτσι κι αλλιώς και δίχως δεύτερες σκέψεις, δίχως αυτό που θέλουμε να συναρτάται από τις υποχρεώσεις της χώρας και τις απαιτήσεις της δημοσιονομικής προσαρμογής. Είμαστε η εργατική τάξη, όχι οι ισοροπιστές του συστήματος. Δεν μπορούμε να πορευόμαστε εσωτερικεύοντας το «αυτό δεν γίνεται» των αφεντικών.

*

Στο σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας αναφέρεται ένα περιστατικό. Σ' ένα εργοστάσιο παραγωγής μπίρας γίνονται κάποιες απολύσεις. Οι εργάτες απεργούν. Η απόφαση για τις απολύσεις όμως δεν αλλάζει. Οι εργάτες παίρνουν τα όπλα, μπουκάρουν στα μπαρ της

Βαρκελώνης και απαιτούν να μην πωλείται η συγκεκριμένη μπίρα μέχρι να ανακληθούν οι απολύσεις. Οι εργάτες επαναπρολαμβάνονται.

*

Σε ποιο επιχείρημα στηρίζεται η ιδέα ότι ο αγώνας δίνεται με μια μεγάλη διαδήλωση έξω απ' τη βουλή τη μέρα της ψήφισης ενός νομοσχεδίου και όχι με μια απεργία που προσπαθεί να επιβάλλει πχ. αύξηση μισθών ασχέτως του που βρίσκεται η ρημάδα η διαπραγμάτευση;

*

Υπάρχει δυνατότητα αριστερής διακυβέρνησης στον δυτικό κόσμο αυτή τη στιγμή as we speak; Και σε τι συνίσταται αυτή;

*

Ως πότε η αριστερά θα τραγουδάει τραγούδια διώξεων και αγώνων παλιότερων χρόνων παπαγαλίζοντας από τηλεοπτικού άμβωνος ότι σήμερα δεν μπορεί να γίνει κάτι; Τι ήχος ακούγεται και τι νόημα βγαίνει όταν παίζεται το bella ciao σε κυβερνητική διαδήλωση; Τι νόημα παράγεται όταν ο Μικρούτσικος βγαίνει στο στην υγεία μας και καπάκι στη συναυλία για το «ΟΧΙ»;

Τι σημαίνει η συνάντηση Θεοδωράκη Τσίπρα και πότε σπάει το γραφικόμετρο;

Ως πότε η επίκληση της μακρονήσου θα αποτελεί άλλοθι για την απραξία για τα σημερινά στρατόπεδα συγκέντρωσης; Για την απραξία γενικά.

Είναι αστεία η αναφορά σε γουναράδικα από το βήμα της βουλής σε οποιαδήποτε συνθήκη;

Ως πότε κάθε φορά που θέλουμε να πολλαπλασιάσουμε το ακροατήριο θα μιλάμε για «εθνική αξιοπρέπεια»;

Ως πότε αρχηγός αριστερού κόμματος (βλ. Κουτσούμπας) θα λέει ότι δεν είναι σωστό να κλείσει το εργοστάσιο και να χαθούν οι δουλειές στις Σκουριές; Απλά πρέπει να γίνουν όλα με σεβασμό στο περιβάλλον. Έχει η οποιαδήποτε αριστερά αληθινή άποψη για το τοπίο, για το χώρο; Άποψη όχι για να γεμίζει τις εφημερίδες της, αλλά για να φτιάχνει την πολιτική της.

Ως πότε θα μιλάμε με την αόριστη και δραματική φράση «παραγωγική ανασυγκρότηση»;

Ως πότε παλικάρια θα ζούμε στα βουνά;

Ως πότε θα κάνουμε ότι δεν βλέπουμε το μέγεθος της καταστροφής;

Ως πότε θα περπατάμε αμέριμνοι πάνω στα ερείπια;

υγ. κυκλοφόρησε ένα κείμενο που ονομαζόταν «αποχαιρετισμός στην Ελλάδα». Στη δυστοπία που έχει χτιστεί και που το πλήρες πορτρέτο της θα μας αποκαλύπτεται σιγά

σιγά, η απάντηση ας μην είναι μονίμως μια άμυνα (να μην περάσει το ένα ή το άλλο, να υπάρχει μια αντημνημονιακή φωνή στη βουλή κλπ). η χώρα που ξέραμε έχει τελειώσει, καλώς ή κακώς. Το θέμα είναι πως βλέπουμε εμείς τη ζωή και πως την επιδιώκουμε, κυρίως εκτός του εκλογικού παραβάν.

Πηγή: <https://tovytio.wordpress.com/2015/10/18/apoxairetismos/>